



ת"פ 44959/08-14 - מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב נגד פרדי רובינסון, מילומור בע"מ, אורן דואדי

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 44959-08-14 מדינת ישראל נ' רובינסון ואח'

בפני כב' השופט חאלד כבוב
המאשימה

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב (מיסוי וכלכלה)
ע"י ב"כ עו"ד יוני לבני ועו"ד אסף עיסוק

נגד
הנאשמים

1. פרדי רובינסון
5. מילומור בע"מ
שניהם ע"י ב"כ עו"ד נבות תל צור ו/או עו"ד ירון ליפשיץ
2. אורן דואדי
ע"י ב"כ עו"ד רותי ליטבק

גזר דין

רקע

כתב האישום ועיקרי הכרעת הדין

1. הנאשמים בפרשה דנן הורשעו לאחר שמיעת הראיות בתיק בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום. הנאשם 1, פרדי רובינסון, הורשע באישומים 1-4; הנאשם 2, אורן דואדי, הורשע באישומים 1 ו-3 והנאשמת 5, חברת מילומור בע"מ (להלן: "**מילומור**"), הורשעה באישומים 1-3.
2. כתב האישום כלל ארבעה אישומים: **האישום הראשון** מתייחס להעברות כספים מחברת שחר המילניום בע"מ (להלן: "**שחר**") לחברת האם מילומור ובחזרה, שלא בהתאם למנגנון האישור המשולש כנדרש על פי חוק החברות, תשנ"ט-1999. **האישום השני** מתייחס להעמדת הבטוחות, **האישום השלישי** מתייחס לאי פרסום העברות הכספיים והעמדת הבטוחות בדוחות הכספיים של החברה. **האישום הרביעי** עניינו שיבוש הליכי משפט והדחה בחקירה על רקע בדיקה של רשות ניירות ערך והחשש מגילוי העברות הכספיים והעמדת הבטוחות, עבירות אלו יוחסו לנאשם 1 בלבד.
3. הרשעת הנאשמים ניתנה כאמור במסגרת הכרעת דין ארוכה ומנומקת הנפרשת על פני למעלה מ-120 עמודים ובה התייחסתי למכלול האישומים, המעשים המיוחסים לנאשמים, לראיות שהוצגו בפני בית המשפט, לפלוגתות המרכזיות, לניתוח העדויות ולהכרעה בכל אחד ואחד מהאישומים. בסופו של דבר כאמור מצאתי להרשיע את הנאשמים בעבירות המיוחסות להם, הכל כפי שהרחבתי בהכרעת הדין. אעמוד על עיקרי הכרעת



הדין בקצרה.

4. הנאשם 1, ששימש בתפקיד מנכ"ל ויו"ר הדירקטוריון של שתי החברות הציבוריות לפחות בפרק זמן מסוים, הכווין את פעילותן של החברות הציבוריות וכל החברות הפרטיות שהיו מתחתן, הורשע בעשרות עבירות של קבלת דבר במרמה, מרמה והפרת אמונים בתאגיד, עבירות מנהלים בתאגיד, עבירות דיווח וכן עבירות של שיבוש מהלכי משפט והדחה בחקירה. הנאשם 2, שימש כסמנכ"ל הכספים של חברת מילומור והורשע בעבירות של קבלת דבר במרמה, מרמה והפרת אמונים בתאגיד, עבירות מנהלים בתאגיד וכן עבירות דיווח.

5. בפתח הכרעת הדין ציינתי שהנאשם 1 כבעל שליטה בחברת האם הוביל החלטה לאישור קו אשראי על סך 30 מיליון ש"ח מחברת הבת לטובת חברת האם, ההחלטה אושרה על ידי דירקטוריון חברת הבת וועדת הביקורת שלה. עם זאת, בשל העובדה שמדובר בעסקה בה לבעל השליטה עניין אישי, התקבלה החלטה, בהסתמך על ייעוץ משפטי, כי נדרש גם אישור האסיפה הכללית של חברת הבת למתן קו אשראי זה. בשלב זה, הנאמן מטעם בעלי האג"ח של חברת הבת התנגד בתוקף למתן קו אשראי זה בטענה שהוא עלול לפגוע בביטחונות של בעלי האג"ח. נוכח התנגדותו הנחרצת של הנאמן, ביטלה חברת הבת את זימון האסיפה הכללית שנועדה לאישור מתווה קו האשראי.

עוד צוין, כי בתשקיף של חברת הבת סוכם שזו תפעל להסרת הערבויות מחברת האם והעברתן לחברת הבת עוד נקבע שחברת הבת תשפה את חברת האם בגין כל סכום שתישא בו חברת הבת בגין אותן ערבויות.

6. עיקר הפרשה נוגעת להעברות כספים מחברת הבת לחברת האם במשך מספר רבעונים, כאשר הנאשם 1, כבעל שליטה, טען שהעברת הכספים הינה מאושרת לפי החלטת הדירקטוריון וגם לפי המנגנון התשקיפי כמופרט לעיל.

בהכרעת הדין קבעתי כי גרסתו של הנאשם 1 נדחת מניה וביה, שהעברת הכספים הייתה מותנית באישור האסיפה כללית של חברת הבת, והיא גם לא הותרה לפי המנגנון התשקיפי ועל כן מדובר בביצוע עבירות כאמור בכתב האישום. באשר לנאשם 2, זה שימש כסמנכ"ל הכספים והרשעתו נסמכת גם היא על ראיות שהוצגו בפני בית המשפט ועל עדים שהעידו בנדון.

7. בפרק הדין והכרעה פירטתי את המחלוקות העובדתיות והמשפטיות בהן נדרשתי להכריע. בתוך כך, ניתחתי את עיקרי המחלוקות בין הצדדים שלגביהם נשמעו כאמור עשרות עדים, כן הוגשו מאות מוצגים וזאת לאורך חודשים רבים.

8. המחלוקת הראשונה הייתה האם המנגנון התשקיפי התיר לנאשמים 1 ו-5 למשוך כספים מחברת שחר, היא חברת הבת, בגין ערבויות שבהן ערבה חברת האם לבנקים היווניים ואשר לא התאפשר העברתן לחברת הבת, במסגרת הכרעת הדין קבעתי שהמנגנון לא אפשר משיכה זו. הכרעה נוספת נגעה לסוגיה האם העברת הכספים בין חברת האם לחברת הבת, מתן ערבויות ושעבודים, היוו עסקה בין חברה לבין בעל השליטה בה והאם מדובר היה בעסקה חריגה? השבתי על שתי השאלות בחיוב.

הכרעה נוספת נגעה לשאלה האם חברת האם הייתה רשאית למשוך מחברת הבת, בהתבסס על אישור הדירקטוריון וועדת הביקורת של חברת הבת למתן קו אשראי על סך 30 מיליון ש"ח, חרף העובדה שהחלטה זו לא הובאה



לאישור האסיפה הכללית עקב התנגדות הנאמן. גם בנקודה זו קבעתי כי משלא הובאה החלטה זו לאישור האסיפה הכללית, הרי שאין תוקף להחלטת הדירקטוריון וועדת הביקורת, הכל מטעמים שפירטתי בהכרעת הדין בהרחבה. עוד קבעתי כי לא הוכח כלל ועיקר שהתקבלה החלטה בדירקטוריון חברת הבת אשר ערבות בנקאית בלתי מוגבלת בסכום לטובת חברת האם. יתרה מכך, קבעתי בהכרעת הדין שהייתה העברת כספים מחברת האם לחשבון של נאשם 1, חרף העובדה שהעברה זו לא היתה חלק מכתב האישום.

9. עוד מצאתי כי לא עמדה לנאשם 1 טענת ההסתמכות על ייעוץ משפטי בכל הנוגע להעברת כספים בין חברת הבת לחברת האם, טענה שכזו גם לא עמדה לנאשם 2 הן בנוגע להסתמכות על אמרתו של נאשם 1 והן בהסתמך על ר"ח בנוגע לחובות הדיווח.

כן קבעתי בהכרעת הדין שלא הוכח בפניי שהנאשמים פעלו להסתיר את העברת הכספים מר"ח, לא פעלו להסתיר את הכרטסות מביקורת הרשות וממבקר הפנים. עוד נקבע בהכרעת הדין שלנאשמים לא עומדת טענת ההסתמכות על ר"ח הפנימיים והחיצוניים של החברה בכל הנוגע להפרת חובת הדיווח החלה עליהם.

10. לבסוף, קבעתי שהנאשם 1 פעל לשיבוש הליכי משפט בעניינו ועוד הוספתי שיש מקום להרשיע את הנאשמת 5 בעבירות המיוחסות לה בהתבסס על תורת האורגנים.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה - התייחסות לנאשם 1, רובינסון

11. לגישת המאשימה עוצמת הפגיעה באינטרסים המוגנים במקרה דנן - שקיפות וגילוי בשוק ההון, שמירה על מנגנוני קבלת החלטות, מניעת ניגודי עניינים ובעיות נציג, כמו גם אמון המשקיעים בתקינות חברות ציבוריות - מצויה במדרג העליון. לטענת המאשימה אמנם לא יוחסו לנאשם עבירות גניבה, אלא מרמה והפרת אמונים, אך אלו היו על סף עבירת הגניבה על ידי מורשה שעה שנעשו בבוטות תוך דאגה לאינטרס של רובינסון (בין אם אישית שלו, או של מילומור). לפיכך, נטען כי לא ניתן להימנע מלהטיל עונש מאסר בפועל במקרה הנדון.

12. עוד הודגש כי הפגיעה היתה לא רק באוטונומיה של בעלי המניות והאג"ח אלא אף באינטרס הרכושי שלהם במידה חריגה, תוך סיכון כספי החברה וריקונה מנכסיה, חרף ניסיון ההגנה להציג את המשיכות כטכניות בלבד, הרי שהחזרתם היתה כרוכה בקושי תוך מתן ערבות בלתי מוגבלת שגזרה חשיפה בלתי מוגבלת לשחר.

13. כן הובאו בפניי עוצמת המרמה והנסיבות המחמירות בענייננו. לגישת המאשימה העובדה שבעל שליטה משך 9 מיליון ש"ח, לאחר שהוזהר על ידי חשב החברה, ולאחר שידע על התנגדות נאמן האג"ח לפעולות וביודעו שהדבר לא קיבל את אישור מהותי של דירקטוריון החברה הינם ביטוי לחומרת המעשים ודרגת המרמה ואחזית העיניים של הנאשמים. בפרט, לאור הסתרת העמדת הערבויות והשעבודים בין החברות ממזכירת החברה, נאמן בעלי האג"ח, היועץ המשפטי החיצוני של החברה ועוד. בניגוד לטענות ההגנה, נטען כי המשיכות לא היו דבר של מה בכך, וכי מעשי הנאשמים מעידים על עוצמת רמיסת כללי הממשל התאגידי והגילוי הנאות ומהווים ביטוי לתפיסה מושרשת של התעלמות מכל רכיב של ממשל תאגידי באופן מודע ומכוון -



בתוך כך ציין את ההתייחסות לנאמן כגורם טורדני, ריקון החברה מתוכן והפיכתה לכיס פרטי ולקופת מזומנים של בעל השליטה בהתעלם מהיותה אישיות משפטית נפרדת, כפי שבא לידי ביטוי בין היתר במשיכת הדיבידנדים ברבעון האחרון לשנת 2005.

14. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה

א. התכנון שקדם לביצוע העבירה - העבירה התבצעה בשיתוף מספר גורמים תוך יצירת מנגנון פעילות.

ב. חלקו היחסי של הנאשם 1 בביצוע העבירה - אין דבר שלא עבר תחת ידו של הנאשם 1, קטן כגדול. הנאשם לא בחל באמצעים והשתמש בנושאי משרה על מנת להטעות את רשות ניירות ערך וציבור המשקיעים. בתוך כך מדגישה המאשימה, את אופן הפעילות של רובינסון תוך החטאת אחרים, הכל בסתירה לעדויות האופי אשר מבקשים להציגו כאדם ערכי וישר שדואג לעובדיו. בפרט הדגיש בפניי בא כוח המאשימה את המקרים הבאים: (1) עו"ד אמיר דינור, שהיה בזמנו עו"ד חסר ניסיון אשר רובינסון לחץ עליו לחתום על הבקשה לערבות בלתי מוגבלת ואף ניסה להפיל עליו את האחריות על כך בחקירתו; (2) אורן דואדי, שרובינסון טען בפניו שיש אישור להעברת הכספים בין החברות ובהמשך לא היסס להציע לו הצעה פלילית לקחת את האחריות על עצמו עבור תמורה כספית; (3) רו"ח דורון שורר; (4) רו"ח גלית אדם, חשבת במילומור ומנהלת הכספים במקום דואדי, אשר נטען כי עדותה הדגימה את האופן הלא ראוי בו התייחס אליה רובינסון לעובדים תחתיו, תוך הטעיה ועל מנת לשרת את האינטרסים שלו.

ג. הנזק שהיה צפוי והנזק שנגרם - העברות הכספים, בחברה שעל סף פירוק, הובילו לחשש ממשי כאמור לאינטרס הרכושי של מחזיקי האג"ח ובעלי המניות. בפועל נגרם נזק כספי בשל הקדמת הדיבידנד וטובות ההנאה שקיבלה מילומור משחר, נזק שמגיע לטענת המאשימה אף למעלה ממיליון ש"ח. זאת ועוד, נטען כי ישנו ערך כלכלי לפגיעה בניהול התקין והממשל התאגידי של חברת שחר המילניום אשר גורר פגיעה באמון בעלי המניות בחברה, בהנהלה ואף בנכונות ההשקעה בבורסה.

ד. יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה - לרובינסון היו מספר הזדמנויות לחדול ממעשיו ובחר שלא לעשות כן.

15. בהקשר של מדיניות הענישה הנוהגת הפנתה המאשימה לת"פ (ת"א) 62657-07-14 **מדינת ישראל נ' אורון** (15.3.2015) (להלן: "**עניין אורון**"); ע"פ 6799/14 **אופיר נ' מדינת ישראל** (16.2.2015) (להלן: "**עניין אופיר**"); ת"פ 3902/05 **מדינת ישראל נ' פלדמן** (20.3.2006); רע"פ 9549/08 **הראל נ' מדינת ישראל** (23.3.2009). לגבי עבירות הדיווח הפנה בא כוח המאשימה ת"פ (ת"א) 3933-08-10 **מדינת ישראל נ' טי.א.ר.די אינסטרומ. בע"מ** (29.11.2015) וטען כי בענייננו הרי שעבירות הדיווח באו להסתיר משיכות אסורות ממש ועל כן יש הבדל באופי ומהותיות המידע שלא דווח ביחס למקרים אחרים. לטענת המאשימה מדיניות הענישה מובילה לגישת המאשימה בפרשה דנן להטלת עונש מאסר בפועל.

16. לגבי עבירת שיבוש הליכי משפט ועבירת ההדחה בחקירה, נטען כי אלו עבירות של עד 7 שנות מאסר. לגישת המאשימה אמנם מדיניות הענישה בעבירות אלו יחסית מקלה, אך ניסיון ההדחה בענייננו, אשר לא



צלח רק בשל סירובו של דואדי, לא רק פוגע בגילוי האמת אלא גם היה מוביל לכך שאדם שלא ביצע את העבירה היה מורשע ואף מרצה עונש מאסר ומכאן חומרת הנסיבות אשר מצדיקה הטלת מאסר בפועל. בהקשר זה הפנה בא כוח המאשימה לע"פ 8107/13 **כהן נ' מדינת ישראל** (17.1.2016) שם אישר בית המשפט העליון את מתחם הענישה שנקבע בערכאה הקודמת 3-9 חודשי מאסר בגין ביצוע שתי עבירות שיבוש הליכי משפט ושתי עבירות הדחה בחקירה בהן הורשע הנאשם. כן הפנה לת"פ (ת"א) 61784-01-13 **מדינת ישראל נ' בר** (4.6.2015) שם בנסיבות מחמירות פחות נקבע מתחם של 3-8 חודשי מאסר ולת"פ (י-ם) 38168-01-16 **מדינת ישראל נ' אולמרט** (10.2.2016).

17. בנוגע לחלוקת המסכת העובדתית לאירועים גרסה המאשימה כי בהתאם להלכה בעניין זה הרי שעבירות השיבוש וההדחה שונות במהותן מיתר העבירות שבוצעו ואין לתת להן להיבלע בנסיבות של יתר המעשים שבוצעו (ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014)).

18. לטענת המאשימה בקביעת העונש בתוך מחתם העונש ההולם יש להתחשב בכך שחרף הניסיון לניהול גישור בתיק לא עלה בידי הצדדים להגיע להסדר טיעון וכי בחירתו של רובינסון לנהל את ההליך עומדת לחובתו, בפרט לאור הקביעות בהכרעת הדין בדבר עדותו וגרסתו שעמדו בניגוד לראיות. באשר לפגיעה במשפחתו של הנאשם, טענה המאשימה כי על פי ההלכה יש בכך שיקול רק בתוך מתחם העונש ההולם ואין הוא מהווה הצדקה לחריגה (רע"פ 2844/16 **ביאלה נ' מדינת ישראל** (13.4.2016)).

19. בנוסף, התייחסה המאשימה לסוגיית חלוקת הזמן. בהקשר זה נטען כי היה מדובר בתיק גדול, שנחקר תחילה יחד עם שתי פרשות נוספות, תיק מורכב אשר כלל עשרות עדים וחומרי חקירה רבים, שדרשו תחקור ראוי ותרגום. לפי המאשימה חלוקת הזמן מהווה שיקול לקביעת העונש, בתוך מתחם הענישה (עפ"ג (ת"א) 47301-01-14 **רשות המסים, היחידה המשפטית אזור מרכז ותיקים מיוחדים נ' פ.מ.מ בע"מ** (16.6.2014); להלן: "**עניין פ.מ.מ.**"). לטענת המאשימה ככל שיש הצדקה להפחתה מסוימת ברמת הענישה בשל חלוקת הזמן טוענת המאשימה שאין לכלול את הדברים תחת טענה של הגנה מן הצדק אלא כטענת שיהוי. באיזון בין התארכות ההליכים לבין חומרת העבירות ניכר כי ממילא אין היא עולה לכדי איון עונש של מאסר בפועל (בהקשר זה הפנתה המאשימה בין היתר לת"פ (ת"א) 21548-06-10 **מדינת ישראל נ' וגנר** (6.1.2016); רע"פ 2963/16 **סטרנס נ' מדינת ישראל** (11.4.2016)).

20. לגישת המאשימה רמת הענישה הנבחנת היא רמת הענישה בעת מתן גזר הדין ולא בעת ביצוע המעשים, הלכה שאושרה גם לאחר תיקון 113 על ידי בית המשפט העליון ברע"פ 3612/16 **אסור נ' מדינת ישראל** (15.5.2016), עוד הפנתה המאשימה לע"פ 3506/13 **הבי נ' מדינת ישראל** פסקה 640 (12.1.2016). לפי המאשימה דרך פעילותו של הנאשם לרבות ההסתרה והדחת עדים למסור עדות שקר מבטא היכרות מספקת עם הנורמה העונשית בעת ביצוע העבירות.

21. עוד טענה המאשימה כי יש להטיל על הנאשם קנס אשר יבטא את טובת ההנאה וחומרת העבירות ועליו להיות משמעותי ובסכום בלתי מבוטל.

22. לאור האמור טוענת המאשימה שיש מקום לקבוע שהמסכת העובדתית מקימה שני אירועים, כאשר מתחם הענישה הראשון (לגבי עבירות המרמה והדיווח) הינו **בין 2-4 שנות מאסר בפועל** ולגבי האירוע השני (עבירות השיבוש וההדחה) הינו **6-12 חודשים**.



23. טיעוני המאשימה ביחס לנאשם 2 -המאשימה מכירה בכך שחלקו של דואדי נופל משמעותית מחלקו של רובינסון, כאשר האחרון הוא שיזם את ביצוע העבירות. עם זאת, נטען כי דואדי לא מילא תפקידו כשומר הסף של החברה והיה חלק אינטגרלי בביצוע העבירות. דואדי מעל באמון בו כבעל תפקיד וכמי שתפקידו להגן על האינטרס הציבורי. לפי המאשימה כל הנסיבות בהקשר של רובינסון חלות לגבי דואדי בעוצמה פחותה, לרבות ידיעתו ומודעותו למעשים תוך רמיסת עקרונות של ממשל תאגידי, הסתרת הפעילות, העמדת החברה בסיכון משמעותי. בהמשך לכך, טען בפניו בא כוח המאשימה כי אמנם דואדי עמד בפני קושי לעמוד מול בעל שליטה דומיננטי, אולם דווקא מסיבה זו יש ליצור מסר לפיו סמנכ"ל כספים צריך לדעת שישנו מחיר לכניעה לבעל שליטה והיענות לבקשות שאינן לגיטימיות. עוד חזר בא כוח המאשימה כי בעניינו אין עסקינן אך בעבירות דיווח כי אם בפעולות לא חוקיות שלוו בהסתרה מכוונת.

24. לגישת המאשימה יש להטיל אף על דואדי קנס משמעותי.

25. לפיכך, טוענת המאשימה בעניינו של הנאשם 2 למתחם ענישה של **6-18 חודשי** מאסר בפועל עם קנס כספי משמעותי שינוע בין **150,000-300,000 ש"ח**.

26. טיעונים ביחס לנאשמת 5, חברת מילומור - לגישת המאשימה העובדה שישנם גורמים בחברה שלא ראו הצדקה מספקת למנוע את ביצוע העבירות, מהווה הצדקה להחמיר עם ענישת החברה מטעמי הרתעה. עוד נטען כי העובדה שהחברה מצויה בהסדר נושים לא מורידה שכן על פי דוח הנאמן החברה צפויה לשוב לפעילות וכי יש בידי הנאשם 1 יכולת להכניס כסף לחברה ולמנוע את הפגיעה בנושים. המאשימה מפנה לפסיקה באשר לגובה הקנס לרע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ** (21.2.2010) וכן לע"פ 99/14 **מדינת ישראל נ' מליסרון בע"מ** (25.12.2014). לשיטת המאשימה לאור היקפי המשיכות והערבות הבלתי מוגבלת, מתחם הענישה בנסיבות העבירה צריך לעמוד על **קנס כספי משמעותי של בין מיליון ל-2.5 מיליון ש"ח**.

טיעוני הנאשמים 1 ו-5, רובינסון ומילומור בע"מ

27. ההגנה טוענת בהקשר של הנאשם 1 למתחם ענישה בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל לביצוע בדרך של עבודות שירות, ללא רכיב של מאסר בפועל. לטענת ההגנה לתיק דנן מספר מאפיינים ייחודיים אשר הופכים אותו ליוצר דופן מיתר התיקים הכלכליים בעבירות מסוג זה. בפרט מדגישה ההגנה כי:

א. הכספים הועברו מחברה ציבורית אחת לאחרת (חברת בת לחברת אם), אולם אף סכום **לא** הועבר לחברות פרטיות או לכיסו של בעל השליטה.

ב. כל הכספים הוחזרו לחברות מהן יצאו ולפיכך **לא נגרם נזק ממשי** לחברה ולציבור בעלי מניותיה או לנושיה.

ג. **היה אינטרס כלכלי** לביצוע הפעולות והדבר היה לטובת חברת האם אשר נזקקה לסיוע.

ד. חברת האם, שהייתה מפעל חייו של הנאשם 1, **קרסה** לאחר שהשקיע בה מיליוני שקלים מכספו הפרטי ואילו חברת הבת **נמכרה** לצד שלישי עוד בשנת 2007.



ה. האירועים נשוא התיק דנן התרחשו בשנים 2005-2007 ולפיכך נגרם **עינוי דין** לנאשם, אשר מתנהל נגדו הליך פלילי בחלוף כעשור מביצוע העבירות המיוחסות לו.

ו. הנאשם בן כ-70 וזוהי הרשעתו היחידה והראשונה.

טיעוני הנאשם 1

28. לטענת ההגנה אין להחזיק לרועץ את העובדה שרובינסון בחר לנהל את ההליך כנגדו, בפרט שעה שנקבע כי לא היתה הסתרה מצד הנאשמים כלפי רואי החשבון, מבקר הפנים ורשת ניירות ערך, עובדות בהן נדרש רובינסון להודות לולא היה מנהל את ההליך ואשר מוכיחות כי מבחינתו ניהול המשפט בעניינו היה מוצדק. אמנם הנאשמים לא הואשמו בעבירה הכוללת טענת הסתרה מרואי החשבון וכו', אולם רובינסון סבר כי הממצא בדבר אי ההסתרה ישליך על כל סוגיית ההסתרה גם מגורמים אחרים בחברה (טענה אשר לא התקבלה לבסוף על ידי בית המשפט).

29. לגישת ההגנה כל העבירות בהן הורשע הנאשם, בארבעת האישומים של כתב האישום קשורות והינן בבחינת אירוע אחד - אירוע של תמיכה וסיוע כלכלי שניתן מתוך משאבי חברת שחר לחברת מילומור בין בהעברות כספים ובין בהעמדת בטוחות. לפיכך, נטען כי יש לראות במסכת כתב האישום, שתחילתה בהעברות כספים והעמדת בטוחות שלא כדיון, המשכה באי דיווח על פעולות אלה בדוחות כספיים וסופה בשיבוש הליכי משפט והדחה בחקירה - כאירוע אחד. לאור האמור גורסת ההגנה כי יש לקבוע מתחם עונש אחד, עבור ארבעת האישומים.

מתחם העונש ההולם 30.

א. בבחינת הערך החברתי המוגן ומידת הפגיעה בו טוענת ההגנה כי יש לבחון את המקרה ונסיבותיו, כאשר הפגיעה בערך החברתי אינה מתבטאת בפגיעה מוחשית בקופת החברה הציבורית, אלא פגיעה באמון הציבור בתקינות הממשל התאגידי בחברה.

ב. בבחינת מדיניות הענישה הנהוגה יש להתחשב במועד והעיתוי של ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם 1, לפני כעשור ועוד בטרם החלה מגמת ההחמרה בענישה בעבירות כלכליות. יש לשקלל גם את הענישה שנהגה בזמן ביצוע העבירה בהתאם לעיקרון לפיו אסורה החלה רטרואקטיבית של נורמה פלילית, לרבות נורמות ענישה (בהקשר זה מפנה ההגנה לעניין פ.מ.מ). לגישת ההגנה, משום עסקינן בעבירות מנהל בתאגיד, אשר עד לאחרונה לא נפסק בהן עונש מאסר בפועל אין לקבוע מתחמי ענישה מחמירים, על יסוד הענישה מחמירה ותקדימית של השנים האחרונות. בהקשר זה מפנה ההגנה לע"פ 6020/12 **מדינת ישראל נ' עדן** (29.4.2013) שם קבע בית המשפט העליון כי בעוד שמדיניות הענישה לא תמיד הלמה את תכלית החוק, הרי שיש להעלות את רף הענישה בעבירות כלכליות באופן הדרגתי.

עוד מפנה ההגנה לפסקי דין נוספים מתקופת ביצוע העבירות לפיהם נטען כי לא היה נהוג להטיל בעבירות דומות עונשי מאסר כבדים בפועל אלא עונשי מאסר שהומרו לעבודות שירות והטלת קנסות בלבד.

בנוסף, נטען כי על גזר דינו של רובינסון להלום את הענישה המקלה שהוטלה על הנאשמים 3-4, שומרי



הסף של החברה, במסגרת הסדרי הטיעון אליהם הגיעו עם התביעה. עוד טוענת הגנה לאכיפה בררנית לפיה רק הנאשמים 1,2 ו-5 הועמדו לדין פלילי חלף ניהול הליך מנהלי כנגדם, כפי שעשתה רשות לניירות ערך במקרים דומים ואף בנסיבות חמורות מהמקרה דנן אותה תקופה.

ג. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה מלמדות כי לא הייתה כאמור פגיעה כלכלית בקופת החברה הציבורית, בבעלי המניות או נושי החברות, לא נלקחו כספים לכיסו הפרטי של רובינסון או לחברות פרטיות בשליטתו וכל הכספים הוחזרו במלואם. בנוסף, כל הפעולות נעשו תוך שרובינסון פועל לראייתו לטובת החברות ומתוך הצדקה כלכלית מלאה, תוך תיעוד ורישום הפעולות בספרי הנהלת החשבונות וכרטסות החברה, כפי שנקבע בהכרעת הדין.

ד. בהקשר של עבירת השיבוש נטען כי פנייתו של רובינסון בנדון לדואדי הייתה לא רצינית, כפי שהעיד דואדי בעצמו, ונסיבות ביצוע עבירת השיבוש במקרה דנן אינן משקפות חומרה יתרה. מכאן שאין בהרשעה נוספת בעבירות שיבוש הליכי משפט והדחה בחקירה כדי להביא לשינוי והחמרה של מתחם העונש הראוי בענייננו.

31. בקביעת העונש בתוך המתחם שיקבע, בבחינת הסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה הביאה ההגנה שורה של עדי אופי אשר העידו בפני בית המשפט, על עדותם אעמוד בהמשך. כמו כן, הוגש לבית המשפט תיק הכולל מכתבי הערכה ומסמכים [נ/1] הנוגעים לתרומתו הציבורית והחברתית של רובינסון לרבות: מכתבו של פרופ' רייכמן, מייסד המרכז הבינתחומי בהרצליה, אשר ציין את תרומתו המשמעותית של רובינסון למוסד; מכתבו של פרופ' דנון, נשיא אוניברסיטת אריאל אשר ציין את תרומותיו, נדיבותו וחריצותו של רובינסון לאור היכרותם במרוצת השנים; מכתבו של מר יניב כהן, לגבי תרומותיו של רובינסון לעמותת "לחיות בכבוד" הפועלת למען ניצולי שואה ועוד. כל אלו מלמדים לשיטת ההגנה על אדם ערכי, נורמטיבי, תורם ועוזר לזולת ויש להתחשב בכך בקביעת עונשו. כן הוגשו מסמכים רפואיים באשר למצבו של רובינסון [נ/2].

32. לפי ההגנה בנסיבותיו האישיות של הנאשם יש להתחשב בפגיעה בו בשל גילו וכן הפגיעה במשפחתו - משפחה נורמטיבית שהנאשם היה דמות מרכזית וחיונית בתא המשפחתי. כמו כן הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה והרשעתו אינם מבוטלים, לרבות הפרסומים השליליים הרבים לאורך השנים עוד בטרם הרשעתו בדין, תוך פגיעה בשמו הטוב ובכבודו. כן מבקשת ההגנה לזקוף לזכותו של הנאשם את שיתוף הפעולה מצדו בחקירתו.

33. עוד הדגישה ההגנה את עברו הנקי של הנאשם ואת חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות למתן פסק הדין שהינו כאמור כעשור - בחודש יוני 2008 החלה חקירה בעניינו של הנאשם בגין חשד לעבירות שונות ("פרשת השיש" כפי שכונתה אז) תיק החקירה הועבר לפרקליטות שנה לאחר מכן, בחודש יוני 2009, אולם רק בחודש אוגוסט 2014 הוגש כתב האישום נשוא התיק דנן. על רקע חלוף הזמן הרב, מרביתו בשל שיהיו לא מוצדק מצד רשויות האכיפה, לא יהיה זה ראוי לסיים את התיק בענישה הכוללת רכיב מאסר בפועל ויש בכך להוות נימוק ראשון במעלה לקולא לאור עינוי הדין שנגרם לנאשמים. בהקשר של הימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל בשל שיהיו ניכר מפנה ההגנה לרע"פ 223/13 פלוני נ' מדינת ישראל פס' 29 לפסק דינו של כב' הש' דנציגר (13.11.2013), לע"פ (ת"א) 43832-10-13 שאל נ' מדינת ישראל פס' 5 (17.2.2014) וכן לת"פ (ת"א) 8256-05-11 מדינת ישראל נ' קדץ (5.7.2012).



34. הטלת קנס וסנקציות נוספות על רובינסון, כגון פסילה מכהונה בחברות ציבוריות, מהווה שיקול נוסף להקל עמו ברכיבי הענישה האחרים והימנעות מהטלת עונש נוסף של מאסר.

35. טיעונים לגבי הנאשמת 5 - בית המשפט מתבקש להטיל על החברה קנס מינימלי בשים לב לצירוף הנסיבות החריגות לקולא בהן הורשעה החברה. משנת 2009 נתונה חברת מילומור בהליך של הסדר נושים, כאשר הנאמנים עובדים להשגת מתווה של החזר **מלוא** חובות החברה. לפיכך הרציונל של הרתעת נושאי המשרה בחברה לא מתקיים בענייננו והטלת קנסות כספיים יהיה בה להכביד על החברה ולהשליך על סיכויי עמידתה בהסדר הנושים.

עדויות לעניין העונש

36. בפני בית המשפט העידו שורה של עדי אופי מטעמו של הנאשם 1, רובינסון, אשר העידו על אופיו של הנאשם, התנהלותו, תרומתו לחברה בפרט בכל הקשור לחברת מילומור שהייתה מפעל חייו.

37. רו"ח חן ברדיצ'ב, הנאמן והמנהל המיוחד מטעם בית המשפט על חברת מילומור. בעדותו הדגיש ברדיצ'ב את הסדר הנושים שנחתם לגבי חברת מילומור במסגרתו, אשר מגלם החזר של מלוא החוב, ללא קיצוץ או תספורת. עוד ציין ברדיצ'ב את שיתוף הפעולה מצדו של רובינסון, את העובדה שהזרים לחברה 40 מיליון ש"ח לפני כניסת החברה להליכים לטובת פירעון אג"ח ואת העובדה שהעמיד 5 מיליון ש"ח כהון ראשוני לטובת ההסדר.

38. עו"ד שולי גולדבלט, אשר מלווה מזה שנים בצוות הסדר הנושים של חברת מילומור ואת רו"ח ברדיצ'ב. גולדבלט הדגיש את חריגותו של הסדר הנושים של מילומור אשר באה לידי ביטוי בהחזרת 100% מחובות הנושים הלא מובטחים של החברה. עוד הדגיש גולדבלט את נחישותו של רובינסון, את העובדה שרובינסון פנה אליו מיוזמתו כאשר צפה שייתכן ותהיה לחברה בעיה לעמוד בהתחייבויותיה הכספיות. כן ציין את העובדה שהזרים לחברה כספים לצורך הצלחת ההסדר ואת העבודה הרבה שמשקיע רובינסון מזה כשבע שנים לשיקום החברה והחזר חובותיה.

39. עוזי לב צור, דירקטור חיצוני במילומור, העיד כי רובינסון הינו אדם כנה, ישר, שהחוק נר לרגליו. אדם שהתנהל תוך ליווי משפטי ומקצועי לגבי כל צעד ושעל, אשר כל שומרי הסף התרשמו מהפתיחות והיושרה שלו.

40. איציק עזר, מנהל פרויקטים בקבוצת מילומור, העיד על מקצועיותו של רובינסון, היותו איש אמין, יזם, איש ביצוע. יחסו לעובדים היה אישי, אכפתי ומתחשב והתאפיין ביושרה והבנה שהפגין כלפי עובדיו.

41. אהרון יצחק, ידידו של רובינסון מזה שנים. יצחק ציין כי בכוונת רובינסון להחזיר ולשלם את מלוא האג"ח ובזה הוא ייחודי ויוצא דופן. כן ציין כי רובינסון סעד את הורי אשתו במשך שנים בשל מחלתם. עוד סיפר כי רובינסון מימן טיפול עבור עובד שלו, אשר לא היה לו ביטוח בריאות.

42. ערן פלס, המלווה את רובינסון למעלה משלושים שנה, העיד כי רובינסון הינו פילנטרופ, איש עסקים עם יושרה לא אופיינית, אדם אשר עומד במילתו, לא מסוגל להפר התחייבות שהוא נתן, או התחייבות של החברה בשליטתו.



43. משה אבוטבול, ראש עיריית בית שמש, העיד בפני בית המשפט על תרומותיו הרבות והמשמעותיות של רובינסון לאלה שלא שפר עליהם מזלם. כן ציין כי רובינסון בעזרת החברות בבעלותו בנה אלפי יחידות דיור במחירים סבירים בעיר.
44. הרב הרצל אלימלך, מפעילת עמותת "מרכז יד לילד", העיד על תרומתו של רובינסון למימון פרויקטים עבור נוער בסיכון אשר הגיע לכדי מאות אלפי שקלים במשך שנים, ההתעניינות והמעורבות של רובינסון בפרויקט.
45. קלי חדד, אשתו של עובד מילומור, אשר העידה על התמיכה, ההבנה, ההקשבה, האכפתיות, והדאגה שהפגין כלפיהם רובינסון במהלך השנתיים האחרונות סביב מחלתו הקשה של בנם.
46. דנה רובינסון, בתו של הנאשם העידה בדלתיים סגורות על אודות אביה, השפעת הפרשה על התא המשפחתי ועל רובינסון באופן אישי כמו גם מצבו הרפואי של אביה.

טיעוני הנאשם 2, דואדי

47. באי כוחו של הנאשם 2 טוענים למתחם ענישה בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל לביצוע בדרך של עבודות שירות וקנס מתון.
48. הנאשם 2 הדגיש כי חלקו בעבירות נשוא כתב האישום קטן יחסית וכי קיים פער בין העבירות בהן הורשע - עבירות של מנהל בתאגיד ועבירות דיווח - לבין חלקו הלכה למעשה במסכת העובדות. עוד נטען כי העבירות בוצעו בהעדר שחיתות אישית ומבלי שהפיק מכך כל טובת הנאה כלכלית.
49. נסיבותיו האישיות של הנאשם 2, אשר היה אז בתפקידו הראשון כמנהל כספים בקבוצת חברות בסדר גודל כזה, בשקלול עם יתר הנסיבות שהוזכרו מחייבים לגישת ההגנה ענישה מתונה שתאפשר לדואדי להשתקם ולחזור למסלול חייו.
50. לטענת הנאשם 2 אמנם כתב האישום כולל מספר רב של עבירות, אולם מדובר באותה מסכת עובדות. אלו אותן עבירות שבוצעו בשיטה אחת וקבועה ובסמיכות זמנים, אשר מתקיים ביניהן "קשר ענייני הדוק" ועל כן יש להתייחס אל האירוע כאירוע אחד. גם עבירות הדיווח מהוות לשיטתו פועל יוצא של משיכות הכספים משחר ואין לראות בהן עבירות עצמאיות.
51. מתחם העונש ההולם

א. נטען כי העבירות שבוצעו מתאפיינות בכך שלא היה נזק לשחר או לבעלי האג"ח, לא היתה הסתרה של הפעולות מרואי החשבון המבקרים או הרשות ניירות ערך והפעולות לא בוצעו מתוך רצון להיטיב באופן אישי עם בעל השליטה.

ב. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה היו לסייע לתזרים מזומנים של קבוצת מילומור, ולא לשם טובת הנאה אישית או פגיעה בשחר תוך מעילה בכספי ציבור.

ג. אין מחלוקת כי לא היה תכנון מוקדם לביצוע העבירה מצדו של הנאשם 2 - הוא



לא יזם ולא היה שותף לרעיון של השימוש בכספי שחר לטובת מילומור, אלא הגיע למצב קיים בו בוצעו משיכות הכספים. מבחינה איכותית מעורבותו של הינה יותר של איש ביצוע, מאשר גורם מחליט, לא הוא הוביל את המהלכים, הן בעבירות הנוגעות להעברת הכספים והן בעבירות הדיווח, בפרט לאור העובדה שהנאשם 2 לא היה נושא משרה בשחר ואין לו כל השפעה על מנגנוני הדיווח של החברה.

52. בקביעת העונש במתחם שייקבע, בדומה לרובינסון טוען דואדי לחלוף הזמן החריג מעת ביצוע העבירות ועד מועד מתן גזר הדין, כאשר בתקופה זו התפתחו נורמות של ממשל תאגידי שהושרשו והופנמו בחברות ציבוריות לאחר קרות האירועים והחקירה בעניינו. כן צוינה התפתחות הפסיקה והחמרת הענישה מעת ביצוע העבירות, מה שהוביל לטענת הנאשם 2 לכך שבשל התנהלות המאשימה לצד אימת הדין הממושכת הוא נאלץ לשאת אף בעובדה שהפסיקה השתנתה לחובתו לאורך השנים.

53. לגישת ההגנה אין בהלכה לפיה בבחינת מתחם העונש ההולם יש לבחון את הפסיקה הנהוגה בעת מתן גזר הדין ולא בעת מועד ביצוע העבירות להוריד מטיעוניה שכן ייחוס הענישה המחמירה בעניינו נגרם בשל שיהוי רב בהגשת כתב האישום, בשל התנהלות המאשימה בלבד, ויש בנסיבות המקרה דנן כדי להצדיק חריגה מהלכה זו (בהקשר זה מפנה ההגנה לע"פ (ת"א) 6680-01-14 **פלוני נ' מדינת ישראל** פסקה 50 (10.12.2014)). לחילופין, מתבקש בית המשפט ליישם את ההלכה כפי שנקבע בע"פ 3164/14 **פן נ' מדינת ישראל** פס' 95 (29.6.2015) לפיה בהתאם לעיקרון המידתיות אין להטיל את מלוא חומרת העונש במקום בו מעשי העבירות בוצעו עובר לאזהרת בית המשפט.

54. עוד נטען כי שיקול השיקום בעניינו של הנאשם 2 מצדיק חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם. הנאשם ציין כי הוא שילם ועודנו משלם מחיר יקר בגין הפרשה ועונש קשה לא יאפשר לו להתאושש מהפרשה ולשקם את חייו, בפרט לאור עינוי הדין שהוא ומשפחתו סופגים מזה כעשור, כאשר המצב מקשה עליו למצוא תעסוקה ולכלכל את משפחתו. ההגנה מדגישה כי עבירות דומות לאלו בהן הורשע הנאשם מתנהלות בהליכים מנהליים, וכן צינה את עברו של הנקי של הנאשם 2 אשר מנהל אורח חיים נורמטיבי. עוד מדגישה ההגנה כי נסיבות המקרה מעידות כי העבירות לא בוצעו בחומרה יתרה ולכן אין מקום להימנע מסטייה מהמתחם.

55. עוד חוזר הנאשם 2 על טיעוני אכיפה בררנית ואחידות בענישה, אשר נטענו על ידי הנאשמים בעת ניהול התיק וכן הובאו בהרחבה על ידי הנאשם 1. לטענת הנאשם 2 הרשעתו בגין עבירות דיווח ומרמה בשחר, נוכח קביעת בית המשפט כי הינו נושא משרה בשחר, הינה קביעה והרשעה תקדימית ויש בכך כדי להוות נסיבה להקלה בעונש (ת"פ (ת"א) 23842-11-11 **מדינת ישראל נ' לוי** (19.11.2013); ע"פ 4456/14 **קלנר נ' מדינת ישראל** (29.12.2015)).

56. הוגשו בפניי רשימת מכתבים אשר יש בהם להעיד על דמותו ואופיו של הנאשם [נ/3]. בין היתר הובא בפניי מכתבה של אשתו של הנאשם, אשר מתארת את אופיו החיובי של הנאשם, היותו המפרנס העיקרי במשפחה, שאיבד כמעט לחלוטין את יכולתו לכלכל את משפחתו והתמודדותה הקשה של המשפחה עם פרסום פרטי הפרשה. כן הובא מכתבו של רו"ח שאול טבח, אשר העיד על עבודתו ומקצועיותו של דואדי כמו גם הפגיעה בשמו הטוב אשר כבר הביאה לפגיעה קשה בו. כן הובא מכתב של עו"ד אודי אפרון, אשר הכיר את הנאשם במסגרת עבודה משותפת בעבר וכן מכתבו של יעקב זכריה, שכיהן כדירקטור במילומור, שניהם העידו כי התרשמו מהיותו אדם ישר, בעל כישורים, מקצועי ונעים הליכות אשר דואג לעובדיו ולזולתו ועל מי שהרשעתו



וניהול ההליך נגדו השפיעו עמוקות על חייו. עוד הובא בפניי מכתבה של אחותו של הנאשם, אשר העידה על היותו אדם ערכי, מוסרי, ישר וכן תיארה את התקופה הקשה שעוברת משפחתם בעשור האחרון בשל החקירה לרבות הפגיעה במצבם הכלכלי.

57. בנוגע להטלת קנס על דואדי, נטען כי על בית המשפט להתחשב בעובדה שלא הופק לו כאמור רווח אישי מביצוע העבירות וכן במצבו הכלכלי של הנאשם.

דין והכרעה

58. בשלב הראשון של קביעת מתחם העונש ההולם בפרשה דנן, אתיחס לשאלה האם יש לקבוע בעניינו של הנאשם 1 מתחם ענישה אחד, או שמא קביעת מספר מתחמי ענישה. סוגיה זו עומדת להכרעה לגבי הנאשם 1 בלבד, שכן הוא הורשע כאמור בשורה ארוכה של עבירות של קבלת דבר במרמה, מרמה והפרת אמונים בתאגיד, עבירות מנהלים, עבירות דיווח, כאשר לצד כל אלה הורשע גם בעבירות של שיבוש מהלכי משפט והדחה בחקירה. לפיכך, יש לקבוע האם ראוי לקבוע מתחם ענישה אחד כולל לגבי העבירות בהן הורשע או שמא ראוי לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים, האחד ענינו עבירות הדיווח, מרמה, עבירות מנהלים וכו' והשני ענינו עבירות השיבוש והדחה?

59. המבחן הרלוונטי שנקבע בפסיקה בהקשר של קביעת מספר מתחמי הענישה הינו מבחן הקשר בין העבירות בהן הורשע הנאשם. ככל שמדובר בקשר רופף בין העבירות או בהעדר כל קשר ביניהן, הנטייה תהיה לקבוע מתחמי ענישה שונים. על פי אותו היגיון, ככל שמדובר בקשר הדוק בין המעשים המיוחסים לנאשם והעבירות בהן הורשע, כך תהיה הנטייה לקבוע מתחם ענישה אחד, הכל בהתחשב בעובדות והנסיבות הרלוונטיות לכל מקרה ומקרה. במילים אחרות, יש לבחון האם ניתן לראות במעשים בהם הורשע הנאשם מסכת עבריינית אחת או שמא מדובר במסכתות שונות נבדלות האחת מהשנייה.

60. עניין זה נדון, הוכרע והובהר בבית המשפט העליון בע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** (03.09.2015) (להלן: "**עניין דלאל**"). באותה פרשה, במסגרת השאלה האם לפניו אירוע אחד או כמה אירועים - וכפועל יוצא מכך האם יש לקבוע מתחם עונש אחד או יותר - הפנה בית המשפט להוראות סעיף 40ג לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). ראשית, בחן בית המשפט את התכלית העומדת בבסיסו של סעיף זה, היא תכלית של קידום אחידות בענישה ושיפור ההלימה. עוד מצא בית המשפט כי המבחן בהקשר זה אינו מבחן ה"אירוע" אלא מבחן "המעשה" וכי על מנת לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות ובחינה האם מתקיים אותו "קשר הדוק" יש לבחון את הנסיבות העובדתיות של המעשה עצמו, בחינת הקשר בין העבירות, התכנון של העבירות, השיטתיות בביצוען, הסמיכות בביצוע עבירות, אם עבירה אחת נועדה לאפשר ביצוע של העבירה האחרת ועוד (**שם**, פס' 13-25).

61. פסיקת בית המשפט במקרים קודמים מלמדת שיש מקום לאפשר פרשנות רחבה דיה להגדרת המונח אירוע אחד, פרשנות שתשאיר מקום להפעלת שיקול דעת מטעם בית משפט זאת בשל שיקולי יעילות עבודתו של בית המשפט וכדי להימנע מהעלאת רף הענישה על ידי פריטת יתר של הרכיבים העונשיים (כפי שנפסק בע"פ 5643/14 **עיסא נ' מדינת ישראל** (23.6.2015)). אך זאת רק במקרים בהם בית המשפט מתלבט בסוגית הקשר ההדוק בין האירועים עצמם:



"ככל שעוצמת הקשר בין העבירות על פי עוצמת הקשר בין העבירות רבה, תידרש הצדקה נורמטיבית משמעותית יותר כדי לראותן כאירועים נפרדים, ולהיפך" (עניין דלאל, פס' 25).

62. במקרה שבפניי מצאתי כי נכון יהיה לקבוע שני מתחמי הענישה האחד נוגע לשלושת האישומים הראשונים - עבירות המרמה, הפרת אמונים בתאגיד, עבירות מנהלים, עבירות הדיווח וכו'. השני, נוגע לאישום הרביעי, היינו לעבירות השיבוש והדחה. אמנם מדובר בעבירות שבוצעו בגדר אותה השתלשלות אירועים, אך כל אחת עומדת בפני עצמה ובוודאי שלא ניתן לראות בהן פעולות המאופיינות במחשבה פלילית אחת ובתכנון אחד באופן שמקים אירוע אחד ויחיד.

קביעת מתחם העונש ההולם

63. תיקון 113 לחוק העונשין - הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה (להלן: **"תיקון 113"**), יצר מנגנון תלת שלבי בעת גזירת העונש כאשר לאחר קביעת מספר מתחמי הענישה בית המשפט נדרש לקבוע את מתחם העונש ההולם. בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם יתחשב בית המשפט בעקרון המנחה - הלימה בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב לחוק העונשין). בנוסף, יתחשב על בית המשפט בשלושה פרמטרים נוספים, הכל כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין: **ראשית**, בערך החברתי אשר נפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו; **שנית**, במדיניות הענישה הנהוגה; **ושלישית**, בנסיבות הקשורות בביצוע עבירה כמפורט בסעיף 40ט לחוק זה.

בשלב השלישי, על בית המשפט לבחון את הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה לרבות נסיבות האישיות של הנאשם ובהתחשב בהן לקבוע את עונשו של הנאשם, כאשר העונש נגזר בתוך מתחם הענישה שנקבע (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין), למעט נסיבות חריגות של שיקום או צורך יוצא דופן בהגנה על שלום הציבור (ראו בהקשר זה את ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (05.08.2013)).

הפגיעה בערך החברתי המוגן ונסיבות ביצוע העבירה

64. לעניין הערך המוגן אתיחס תחילה לעבירות המרמה, הדיווח ועבירות המנהלים במקשה אחת והערך כולל בחובו ערכים כמו הגינות ושקיפות בשוק ההון, אמון הציבור בנושאי המשרה, אמון הציבור בבעלי שליטה, הצורך בשמירה על כללי ממשל תאגידי תקינים ושקופים, הפרדה בין חברות ציבוריות לבין בעלי שליטה וכו"ב' כמו גם הבטחה של תפקוד נאות של מנהלי תאגיד, העדפת האינטרס התאגידי על פני האינטרס האישי.

65. בית המשפט העליון קבע בע"פ 2103/07 **הורוביץ נ' מדינת ישראל** (31.12.2008) בנוגע לעבירה של מרמה והפרת אמונים בתאגיד כי מדובר למעשה בהגנה על התאגיד מפני התנהלות וניגוד עניינים של מנהליו:

"הרציונל לקיומה של העבירה שבסעיף 425 לחוק העונשין (שעניינו מרמה והפרת אמונים בתאגיד) [...] הוא חובות האמון של נושא המשרה בתאגיד (ראו: קרניאל, בעמ' 105). יפים לעניין זה דבריו של המשנה לנשיא מ' אלון, שהובאו לעיל (פסקה 194) בהקשר אחר: 'סעיף 425 לחוק אין ענינו הגנה על הציבור, אלא על התאגיד. יסודו בחובות האמון החלה על מנהל התאגיד, אשר בהיותו פועל בשל אחרים ובעבורם עליו לפעול כלפיהם ביושר ובהגינות... הוראה זו נועדה להבטיח כי מנהל



התאגיד לא ימעל באמון שניתן בו ויפעל להגשמת תפקידו... (עניין דרוויש, בעמ' 692). לאור האמור, מקובלות עלינו קביעותיו של בית המשפט המחוזי [...] כי האינטרס המוגן בעבירה זו הוא להבטיח תפקוד נאות של מנהלי התאגיד, העדפת האינטרס התאגידי ולא זה האישי, מניעת שחיתות מידות בקרב המנהלים וביסוס האמון של בעלי המניות במנהליהם" (שם, פס' 235-236).

ראיתי גם להפנות לרע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ (21.2.2010) שם הדגיש בית המשפט העליון את חשיבות ערך ההוגנות של שוק ההון לצמיחה כלכלית ולמשק מפותח (ראו בין היתר פס' 118-119).

66. באשר לעבירת הדיווח זוהי עבירה על הוראת חוק המטילה אחריות פלילית על מי שגרם לכך שדיווח או פרסום לציבור המשקיעים של חברה יהיה מטעה. עמדתי על כך במסגרת הכרעת הדין בפרשת מליסרון (ת"פ 23842-11-11 מדינת ישראל נ' לוי (19.11.2013)):

"לחובות הגילוי המוטלות על חברות ציבוריות ישנן מספר מטרות. האחת, כפי שצינתי לעיל, הנה לאפשר למשקיעים לכלכל את צעדיהם ולקבל החלטות מושכלות ומדעת. השנייה, הנה לרסן ולהגביל את כוחם של בעלי השליטה בחברות הציבוריות ובעיקר למנוע ניצול לרעה של מעמדם והכוח הנתון בידיהם, שכן "מניפולציה והתנהגות לא הגונה בשוק ההון משגשגות בתנאי מסתורין וסודיות" (ע"א 5320/90 א. צ. ברנוביץ נכסים והשכרה בע"מ נ' רשות ניירות ערך, פ"ד מו(2) 818, 831 (1992); ראו גם: ע"פ 37/07 פרג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 136 (10.3.2008) (להלן: "עניין פרג"); עניין ערד, בעמ' 345). בבסיס מטרות אלו עומדת תכלית זהה - שמירה על הוגנות שוק ההון".

67. בענייננו, ניתן לומר שמידת הפגיעה בערכים שפורטו לעיל הינה חמורה ומשמעותית וזאת בהתחשב במספר שיקולים, אשר נוגעים בחלקם לנסיבות ביצוע העבירות על ידי הנאשמים:

א. היקף המעשים וריבויים

68. התנהלותם הלקויה של הנאשמים, אשר נקבע שהינה בניגוד לדין, נמשכה פרק זמן ארוך של מספר רבעונים הכל במטרה לשרת את מטרותיו של בעל השליטה, הנאשם 1, בסיוע הנאשם 2 (בחלק מהתקופה המדוברת) וכן כדי למנוע דיווח בנוגע להעברות כספים אסורות בין חברת הבת לחברת האם על רקע של קשיי נזילות של חברת האם בתקופה הרלוונטית. אין עסקינן במעידה חד פעמית, אלא דומה שמדובר בדפוס התנהגות שהנאשמים בחרו לפעול בו למעלה משנה. כך, כל אימת שנתקלה חברת האם לעמוד בהתחייבויותיה הכספיות מצא הנאשם 1 לנכון למשוך כספים מחברת הבת, לצורך מימון ביניים עד לתום הרבעון או אז הוחזרו הכספים לחברת הבת מבלי שהעברת הכספים קיבלה אישור מוסדות חברת הבת, ותוך העמדת חברת הבת בסיכון.

ב. התחכום שבמעשי הנאשם וחלקו בביצוע העבירות

69. הנאשם 1 בהיותו בעל השליטה בשתי החברות, חברת האם וחברת הבת, והיה בעת הרלוונטית בעל הזכות



והסמכות לבצע כל פעולה בשם חברת הבת. מדובר בשתי חברות ציבוריות שלהן אישיות משפטית נפרדת והחוק מחייב את נושאי המשרה ובעלי השליטה לשמור על האינטרסים של כל אחת מהן בנפרד ומובן שגם על נכסיה וכספה. הנאשם 1 ניצל את מעמדו בשתי החברות באופן בוטה, תוך התעלמות מכל ערך של ממשל תאגידי תקין, תוך בחינת האינטרס האישי שלו והעדפת האינטרס של כל האשכול החברות שהיה בבעלותו על פני זה של חברת הבת. פעולותיו של הנאשם 1 נעשו תוך ניצול סמכותו כבעל שליטה בחברה הבת כדי להעביר כספים כאמור לחברת האם מבלי לקבל את האישורים הנדרשים על פי חוק, ותוך שהוא פוגע באינטרס לגיטימי של חברת הבת, של ציבור בעלי מניותיה ובעלי האג"ח שהלוו לה כספים. זאת ועוד, הפעולות לוו באי גילוי המעשים, שלא לומר הסתרתם, מפני אותם גורמים בעלי עניין.

70. יוער ויודגש כי מעשיו של נאשם 1 בולטים בחומרתם בהינתן העובדה שהנאשם ראה בחברות הציבוריות בהן הוא החזיק בשליטה כחלק מאשכול חברות, רובן ככולן בבעלותו ובשליטתו, אך כאילו היו חברות פרטיות. הנאשם לא הבחין בין החברות הפרטיות לחברות הציבוריות וראה בהן מעין אשכול אחד שעצם השליטה שלו בכל החברות מתיר לו לבטל את החסמים הקבועים בחוק לגבי סמכויותיו בחברה ציבורית, הכל כדי לשמר את שליטתו באשכול החברות.

71. עוד ראיתי לציין כי לצד הרשעתו של הנאשם 1 בעבירות השיבוש וההדחה, עבירות חמורות לכשעצמן, במסגרת הכרעת הדין קבעתי שהנאשם 1 הכשיל נאשם אחר בפרשה, עורך דין צעיר באותם ימים, שעה שהוא זימן אותו באופן לא מתוכנן לסניף בנק, שם ביקש ממנו לאשר קיומה של ישיבת דירקטוריון שלא התקיימה ולאשר שכאילו במהלך אותה ישיבת דירקטוריון התקבלה החלטה בדבר מתן ערבות בלתי מוגבלת בסכום. מעשיו של הנאשם בנדון היו חמורים ביותר תוך התעלמות מאותו עורך דין צעיר בימים, חבר של בנו, שעה שהנאשם 1 בחר לנצל את חוסר ניסיונו והיותו עובד חדש בחברה כדי "ללחוץ" עליו לחתום ולאשר מסמך כוזב, שבהסתמך עליו אישר הבנק העברת כספים בסכום גבוה בין חברת הבת לחברת האם. במעשיו אלה תרם למעשה הנאשם 1 למעורבותו בפלילים של אותו עורך דין, כאשר במסגרת הסדר טיעון בעניינו של האחרון נשלל רישונו מעיסוק בעריכת דין (חרף העובדה שהוא מתגורר בחו"ל, זו מגבלה חמורה וקשה בפני עצמה) וכן חויב בתשלום קנס כספי.

ג. מידת הנזק שנגרם לקורבנות העבירה

72. בהקשר זה יצוין כי לקראת סוף כל רבעון אשר במהלכו הועברו כספים מחברת הבת לחברת האם, הוחזרו הכספים לחברת הבת תוך איפוס כרטסות החו"ז בין החברות, כך שהעברת הכספים לא מצאה ביטוי בדוחות הרבעוניים של החברות, הכל כמפורט בכתב האישום. על כן, הפגיעה המהותית היא בסיכון שנגרם לחברה הציבורית שממנה נמשכו הכספים שלא כדין, כאשר לא הועברה כל תמורה בגין אותם כספים שהועברו ממנה לפרקי זמן קצובים. הכל תוך הסתרת פעילות זו והעמדת האינטרסים של בעלי האג"ח ובעלי המניות מקרב הציבור בסיכון לא מידתי.

ד. הפרת אמון מצד הנאשם

73. הנאשם 1 היה כאמור בתקופה הרלוונטית לכתב האישום בעל שליטה בשתי החברות והיה מי שהכווין את פעילותן העסקית, מי ששלט הלכה למעשה בהליך קבלת ההחלטות ומי שקיבל מדי יום ביומו את ההכרעות בכל אחת משתי החברות. בתוך כך, היה הנאשם 1 אמון על מציאת פתרונות לקשיים התזרימיים של החברות



בעיקר של חברת האם (גם של החברות הפרטיות). כפי שקבעתי בהכרעת הדין הנאשם 1 נתפס בידי כל הגורמים הרלוונטיים בחברות כבעל שליטה דומיננטי, שקיבל את ההחלטות בכל גזרה וריכוז את כל הפעילות בעצמו, עד אשר נוצרה מעין זהות בינו לבין החברות שבשליטתו. הנאשם 1 פעל הלכה למעשה בחברות הציבוריות כבשלו תוך רמיסת כללי ממשל תאגידי תקין המתחייבים לצורך קיומו של שוק הון תקין ותוך סיכון איתנותה של חברת הבת וכספי המשקיעים ובעלי האג"ח.

74. הנאשם 2 כסמנכ"ל הכספים של החברה הפר את האמון שניתן בו מעצם תפקידו הבכיר, שעה שבחר לשתף פעולה עם הנאשם 1 ביודעו היטב שמעשים אלה הם אסורים על פי חוק. ביודעו שמעשיו פוגעים בבעלי המניות ובעלי האג"ח בחברת הבת ומעמידים אותה בסיכון שלא לצורך, הכל כדי לשרת את מטרותיו של בעל השליטה. פעילותו של הנאשם 2 מהווה מעילה באמון שניתן בו כמי שממונה על ענייני הכספים של חברה ציבורית.

75. בנוגע לעבירת השיבוש והדחה, דומה שאין צורך להכביר מילים על מידת הפגיעה הצפויה בתקינות ההליך המשפטי וביכולת בית המשפט להכריע בעניינים המובאים בפניו באופן צודק על בסיס הראיות שמוצגות בפניו מבלי שהכרעות האלה תושפענה מהתערבות בלתי חוקית, פסולה בתכלית של גורמים חיצוניים בעלי עניין. מדובר בערך חברתי מהמעלה הראשונה של הגנה על טוהר ההליך המשפטי, ושמירה על יכולת מערכת המשפט לעשות משפט צדק. ערך חברתי זה הוא בעל חשיבות משמעותית ועליונה בהינתן העובדה שפגיעה בו מהווה בעצם פגיעה ביכולת כל מערכת משפט להגיע להכרעה צודקת במחלוקות המובאות בפניה. יכולת של גורמים בעלי עניין להשפיע על תוצאת ההליך המשפטי תאיין את האמון שנותן הציבור במערכת המשפט, אמון שבלעדיו אין זכות קיום למערכת משפט במדינה מתוקנת. מכאן הצורך וההכרח לקבוע רמת ענישה מרתיעה שהולמת את מידת הסיכון הנשקפת למערכת המשפט כתוצאה מעבירות אלה, ומחובת בית המשפט להעדיף במקרה שכזה את ההגנה על האינטרס הציבורי של שמירת טוהר ההליך המשפטי על פני האינטרס האישי של נאשם שהורשע בעבירה שכזו.

רמת הענישה הנוהגת בעבירות דומות

76. כל אחד מהצדדים הגיש לעיוני קלסרים של גזרי דין שבהם הוטלו עונשים שונים בעבירות בהן הורשעו הנאשמים. בהקשר זה מצאתי להפנות גם לטיעוני באי כוח הצדדים, כפי שהובאו לעיל, במסגרתם הם התייחסו למדיניות הענישה הנוהגת.

77. באי כוח הנאשמים ביקשו להפנות זרקור למועד ביצוע העבירות נשוא כתב האישום, לפני 10-11 שנים ועל השינויים הדרמטיים שחלו מאז ביצוע העבירות ועד למועד מתן גזר הדין בגזרת מגמת ההחמרה בענישה בעבירות כלכליות. בעניין זה הפנו באי כוח הנאשמים לשורת החלטות ופסקי דין, כולל בין היתר לפסיקת בית משפט זה בת"פ (ת"א) 51462-12-10 **מדינת ישראל נ' קאופמן** (24.10.2011), ת"פ (ת"א) 29726-12-10 **מדינת ישראל נ' גורביץ** (29.04.2012) וכן ת"פ (ת"א) 8256-05-11 **מדינת ישראל נ' קדץ** (5.7.2012). בפרשות אלה עמד בית המשפט על כך שהגיעה העת לצמצם את הפער בין הרטוריקה הקשה בה נקט בית המשפט בעבירות כלכליות לבין רמת הענישה המקלה שהייתה נהוגה עד לשלב בו קבעו בתי המשפט שקיים צורך והכרח בהחמרה בענישה. גם בית המשפט העליון קבע שאכן יש הצדקה להחמרת רף הענישה בעבירות כלכליות תוך שהוסיף וציין שהחמרה זו צריכה להיות מיושמת באופן הדרגתי, כאשר יישומה אינו בהכרח מוצדק לגבי עבירות שבוצעו עוד בטרם החל יישום מדיניות החמרה זו.



עוד העלו באי כוח הנאשמים טענה בדבר הצורך באחידות ענישה בין הנאשמים לבין אחרים שהיו מעורבים בפרשה, חלקם שומרי סף לרבות נאשמים שעניינם נדון והסתיים במסגרת הליך זה - עורך הדין ורואת החשבון שלקחו חלק שמעשים, אשר נטען שתפקידם לא היה פחות מתפקידו של נאשם 2. לטענת באי כוח הנאשמים העונש שהוטל עליהם חייב להשליך גם על חומרת העונש שיש להטיל על הנאשמים, ושל הנאשם 2 בפרט.

78. טיעונים אלה של באי כוח הנאשמים הם טיעונים שבית המשפט אינו יכול להתעלם מהם, אך יש ליישם בנסיבות הראויות ובמקרים בהם אכן מדובר בנאשמים שמעשיהם שקולים לאלה של יתר המעורבים בפרשה, או של מי שעניינם התנהל בפני וועדת אכיפה מנהלית או שלא ננקט כנגדם כל הליך משפטי (בדומה למקרים שהציגו בפני באי כוח הצדדים).

79. בהקשר זה מצאתי לקבוע שעניינו של נאשם 1 שונה בתכלית מכל מעורב אחר בפרשה וזאת מכל זווית בחינה עניינית אפשרית. הנאשם 1 היה בעל השליטה בשתי החברות הציבוריות, היה כאמור הרוח החיה בשתי חברות אלה, כל הגורמים המעורבים בחברות פעלו על פי הוראות הנאשם והוא היה מעורב בכל עניין בחברות אלה בהיותו הגורם הדומיננטי בהן. לשם ההמחשה אוסיף ואציין את שאמר הנאשם כי הוא ראה את עצמו כמוסמך למשך כספים מקופת החברות הציבוריות לצרכיו ושימושו האישי, משום שחברות אלה חבו לו עשרות מיליונים כדמי ניהול אותם לא משך על פי הסכמים קודמים. מכאן שהוא ראה במשיכות אלה כמעשה לגיטימי לחלוטין מבלי צורך אף לדווח עליו לגורמים שונים בחברות הציבוריות.

מי שמזהה את הקופה של חברה ציבורית ככזו שחבה לו כספים באופן אישי ועל כן יש בידו הרשאה מכללא למשך מקופתה כספים לצרכיו האישיים ואינו רואה פגם או פסול בעצם משיכות אלה, רואה בעצם זהות מוחלטת בינו לבין החברה הציבורית. ראייה כזו היא פסולה בתכלית, לא חוקית ועומדת בסתירה מוחלטת לכל עקרון של אישיות משפטית נפרדת לחברה בכלל, ולחברה ציבורית בפרט. הכל תוך ביטול זכותם של בעלי אינטרסים וזכויות בחברות ציבוריות, אותם גורמים שהלוו לחברה כספים ואותם גורמים מקרב הציבור שהשקיעו את כספם במניות החברה בהניחם שזו מתנהלת על פי הנורמות הקבועות בחוק, כאשר בעלי השליטה ונושאי המשרה פועלים לטובת האינטרסים של החברה ולא לטובת האינטרסים של בעל השליטה.

80. באשר לרמת הענישה הנוהגת בנסיבות דומות לאלה של הנאשם 2, ראיתי להפנות לת"פ 5508/07 **מדינת ישראל נ' גולן** (19.1.2016), שם דובר במנהל כספים שמעל בכספי המכון בהיקף של כמיליון ש"ח תוך ניצול מעמדו ועונשו נקבע על 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, כן ראיתי להפנות לעניין **אופיר** שם דובר בבעל שליטה שניצל את מעמדו לשם הפקת טובת הנאה אישית בעת אישור עסקה על ידי הדירקטוריון בהיקף של 2.6 מיליון דולר, והוא נדון ל-6 חודשי מאסר בפועל. ראיתי להפנות גם לעניין **אורון**, שם נדון נאשם שהיה בעל שליטה ומשך כספים מחברה ציבורית לחשבונות ל-5 חודשי מאסר בפועל כאשר נגד רואה החשבון ששיתף פעולה עמו לא הוגש כלל כתב אישום.

81. כמו כן, איני יכול להתעלם מהענישה שהוטלה על יתר הנאשמים בתיק, אשר הייתה אמנם במסגרת הסדר טיעון, אך היתה על רקע מעורבותם במעשים מבלי שצמחה להם טובת הנאה אישית כפי שלא צמחה לנאשם 2. ראיתי לקבוע שחרף מעמדו הבכיר יותר של הנאשם 2 הרי הענישה שראוי להשית עליו צריכה לתאם את בכירותו מחד אך את חוסר כל טובת הנאה אישית מאידך וכן את העובדה שביצע את המעשים על רקע כפיפותו לנאשם 1 במסגרת מילוי תפקידו כסמנכ"ל כספים בחברת האם.



82. בענין עתירת הנאשמים להטיל עונש בהתאם לרמת הענישה שהייתה נהוגה במועד ביצוע העבירות, ראיתי להפנות לפסיקת בית המשפט העליון מהעת האחרונה, רע"פ 3612/16 **אסור נ' מדינת ישראל**, שם נדחתה טענה דומה ונקבע מפי כב' השופט שוהם כי:

"[...] **כפי שנקבע בע"פ 7014/06 מדינת ישראל נ' לימור [פורסם בנבו] (4.9.2007), 'לא קיימת לנאשם זכות קנויה כי יושת עליו עונש ברמה מסוימת בשל העבירה בה הורשע או כי בית המשפט לא יחמיר בעונשו מעבר לרמת הענישה הנהוגת במועד ביצוע העבירה'. נכונים הדברים גם לאחר כניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין, אשר מצווה על בית המשפט להתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, בעת קביעת מתחם העונש ההולם' (שם, פס' 7).**

ויפים הדברים גם בענייננו.

קביעת מתחמי הענישה - סיכום

83. על יסוד השיקולים וההנחיות שנקבעו על ידי המחקק ובנותני את הדעת גם לפסיקת בתי המשפט בנדון, מצאתי לקבוע את מתחמי הענישה באופן הבא:

לגבי הנאשם 1, ביחס לאישומים 1-3 אני קובע שמתחם הענישה יעמוד על רף עליון של 3 שנים ורף תחתון של 18 חודשים. ביחס לאישום הרביעי, מתחם הענישה יעמוד על רף של 6-12 חודשים.

לגבי הנאשם 2, רף הענישה יעמוד על רף עליון של 18 חודשים ורף תחתון של 6 חודשים.

קביעת העונש ההולם

84. לצורך קביעת העונש המתאים שראוי להטילו על הנאשמים על בית המשפט להידרש, בהתאם להוראת המחוקק (סעיף 40א לחוק העונשין), לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות. אעבור כעת לבחינת נסיבות אלו, ביחס לכל אחד מהנאשמים בנפרד.

נאשם 1, רובינסון

א. **פגיעת העונש בנאשם ומשפחתו, הנזק שנגרם לו מביצוע העבירות והרשעה**

85. הנאשם 1 הוא בן כ-70, כפי שהעיד על עצמו והעידו אחרים, ניהל משך שנים רבות עסקים וחברות שעסקו במתחם נרחב של פעילות יזמית, הנדסית, עסקית בתחומים שונים לרבות תחומי הבינוי, תשתיות, תיירות וגם בתי קזינו והשקיע בפעילות זו מכספו הפרטי מיליוני שקלים. הנאשם 1 עסק בפעילות פילנטרופית נרחבת של תרומה בסדר גודל של מיליוני שקלים לאורך שנים, הכל כפי שפורט על ידי עדי האופי והמסמכים בקלסר עב הכרס שהוגש לבית המשפט.

86. עוד יצוין כי הנאשם 1 פעל על מנת לפרוע את כל חובות החברות הציבוריות לנושים שלהן והוא מצוי בשלב מתקדם של פרעון כל החובות לבעלי הזכויות בחברות אלה, לרבות בעלי האג"ח ועל כך אף זכה להערכה רבה מטעם בית המשפט של פירוק. רו"ח חן ברדיצ'ב הנאמן מטעם בית המשפט אישר בפניי כי שולמו חלק

עמוד 18



ניכר מחובות הקבוצה ושתוך פרק זמן קצר ישלימו את יתרת החובות. העיד בפניי גם עו"ד שולי גולדבלט, שמלווה את החברה בהסדר הנושים ומלווה את ר"ח ברדיצ'ב, כאשר גם הוא העיד על כך שהנאשם אף שילם מכיסו סך של 5 מיליון ש"ח לצורך הצלחת ההסדר והעיד לזכות הנאשם שפועל ללא לאות כדי לפרוע את יתרת החובות.

87. אין ספק שהרשעת הנאשם פוגעת בו פגיעה של ממש והיא עלולה אף לסכל את יכולתו בעתיד להמשיך ולעסוק בפעילות יזמית במסגרת חברה ציבורית. אין גם ספק שהחקירה בתיק זה שנמשכה לאורך שנים פגעה במידה ניכרת ביכולתו של הנאשם להמשיך ולנהל את עסקיו שעה שפתיחת חקירה פלילית כנגדו שלאחריה הוגש כתב אישום פלילי, פגעו במידה לא מבוטלת גם בשמו הטוב וגם ביכולתו להמשיך ולנהל את עסקיו.

88. הפגיעה הייתה לא רק בנאשם עצמו אלא גם בבני משפחתו כפי שהנאשם העיד, כפי שהוצגו אישורים רפואיים וכפי שהעידה בתו בהתרגשות רבה. נתתי דעתי למסמכים הרפואיים שהוגשו והם נותרו חסויים, עוד נתתי דעתי לעובדה שהנאשם מטפל באשתו.

ב. הנאשם לא נטל אחריות למעשיו

89. הנאשם כפר במיוחס לו לאורך המשפט באופן שבית המשפט נדרש לשמוע עשרות עדים על פני עשרות ישיבות בכל הנוגע לאישומים המיוחסים לנאשם (משא ומתן אמנם התנהל בין הצדדים בשלבים שונים של המשפט, אך ללא הצלחה).

90. הנאשם הורשע במרבית האישומים שיוחסו לו וראיתי לציין שבצד העבירות של המנהלים, עבירות דיווח ועבירות מרמה והפרת אמונים, הורשע הנאשם גם בעבירות של שיבוש והדחה, עבירות חמורות בפני עצמן, מקוממות ומחייבות הטלת עונש הולם את חומרת המעשים.

91. מבחינת הנאשם האינטרס היחיד שהוא החשיב הוא האינטרס של אשכול החברות בבעלותו, מפעל חייו, יכולתן של אלה להמשיך ולהתקיים, יכולתן של אלה להמשיך ולפרוע את התחייבויותיהן הכספיות חרף הקשיים שבהן הן היו נתונות אותה עת.

ג. התנהגות הנאשם ותרומתו לחברה

92. בהקשר זה מצאתי להפנות שנית לעדים הרבים שדיברו בשבחו של הנאשם 1 ולימדו עליו סנגוריה, הרחיבו על תרומתו הפילנטרופית כמעט בכל תחום, החל מהאקדמיה עבור לבית חולים, ילדים במצוקה, מוסדות חינוך ועוד, לאורך שנים ובסכומים של מיליוני שקלים ועבור לתפקודו כבעל מסור ואב דואג למשפחה.

93. אין ספק בליבי שהרשעתו של הנאשם 1 כמו גם הטלת העונש עליו תפגע פגיעה חמורה בו ובמשפחתו בהינתן העובדה שמדובר בנאשם לא צעיר בימים שזו הרשעתו הראשונה בפלילים ושהוא נתון כל כולו בשלב זה בניסיון לפרוע את חובותיו וחובות החברות הציבוריות.

נאשם 2, דואדי

94. בכל הנוגע לנאשם 2, לצד העובדה שמצאתי להרשיעו בעבירות המיוחסות לו כמבצע בצוותא, הכל כמפורט בהכרעת הדין, מצאתי לציין את העובדה שחלקו אכן מצומצם משמעותית מזה של הנאשם 1. יתרה

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©



807-808; רבין ואקי "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" הפרקליט נב תשע"ג בעמ' 455 וההפניות שם; עוד על דוקטרינת ההגנה מן הצדק ופיתוחה בפסיקה הישראל ראו רע"פ 1201/12 קטיעי נ' מדינת ישראל פסקה 8 לפסק דינו של כב' הש' הנדל (09.01.2014)).

לאור האמור לעיל, הלכה היא כי לבתי המשפט שיקול דעת להקל בעונשו של נאשם שעה שסבר ששיקולי צדק מצדיקים הקלה שכזו.

99. תיקון 113, אשר נכנס לתוקף ביולי 2012, עיגן כידוע את השיקולים שעל בית המשפט לשקול כאשר הוא בא לגזור את דינו של נאשם, תחילה ביצירת מתחם ענישה ולאחר מכן בקביעת העונש המתאים למקרה המסוים. לפיכך, טענת הגנה מן הצדק, לאחר תיקון 113, יכולה לבוא לידי ביטוי בשלוש דרכים שונות בשלב של קביעת עונשו של נאשם: (א) כשיקול בקביעת מתחם העונש ההולם; (ב) כשיקול לקולא לקביעת העונש בתוך המתחם ו-(ג) כשיקול מקביל המאפשר חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם, במקרים המתאימים.

100. סבורני כי האכסניה המתאימה לשקילת שיקולי צדק במקרה דנן, בהתחשב בנסיבותיו החריגות, לרבות עיניו הדין שנגרם לנאשמים בשל השיהוי והתארכות ההליך בעניינם, הינה כחריג המאפשר סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם. על כך אעמוד כעת.

101. בכל הנוגע לדרך הראשונה המוצעת, של קביעת מתחם העונש ההולם עצמו תוך התחשבות בשיקולי צדק, לטעמי דרך זו עומדת בניגוד להוראות המחוקק כפי שהתווה אותן במסגרת תיקון 113.

במסגרת תיקון 113 קבע המחוקק כי העיקרון הראשי בקביעת מתחם הענישה הינו עיקרון ההלימות על מנת ליצור אחידות, עקביות ושקיפות בגזירת דינו של נאשם. כמו כן, הכיר המחוקק ברשימה של טעמים שיש בהם כדי להוות שיקול בקביעת מתחם העונש ההולם, כאשר לצד הערך החברתי שנפגע ומדיניות הענישה, מונה המחוקק רשימה (שאינה סגורה) של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין). בענייננו, קשה לדמות כיצד התנהלות המאשימה לאחר ביצוע העבירות, וכן והפגיעה שנגרמה לנאשמים בשל חלוף הזמן הרב בין תחילת החקירה ועד הגשת כתב האישום, מהווה נסיבה הקשורה בביצוע העבירה. על כן, בהתאם לקביעות החוק, אין להתחשב בנסיבה זו בקביעת מתחם הענישה עצמו. חיזוק למסקנה זו מצאתי אף בקביעת המחוקק כי התנהגות רשויות האכיפה וחלוף הזמן מהוות נסיבות הרלוונטיות לגזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40יא לחוק העונשין).

102. מדוע אם כן אין להסתפק בשיקולי צדק כשיקול לקולא בתוך מתחם העונש ההולם? מצאתי כי במקרים חריגים בהן הנסיבות קיצוניות במיוחד, כגון הפרשה שבפניי, אין די בקביעת העונש ברף התחתון של מתחם הענישה ההולם, כיוון שתוצאה זו תביא לקביעת עונש בלתי צודק ובלתי הולם. רוצה לומר, במרבית המקרים אותם שיקולי צדק שצוינו אכן מאפשרים להסתפק בקביעת רף הענישה המינימלי במסגרת המתחם ההולם. עם זאת, ישנם מקרים קיצוניים ויוצאי דופן, בהם המתחם שנקבע בהתאם לחומרת העבירה ונסיבותיה יוצר עונש שאינו מידתי או הוגן. במקרים אלו קיימות נסיבות שאינן קשורות לעבירה עצמה ואשר מחייבות חריגה ממתחם הענישה לטובת הנאשם, אף אם לא מטעמי שיקום (שהוכרו בסעיף 40ד לחוק כמצדיקים סטייה לקולא מהמתחם שנקבע).

במקרה שלפניי מצאתי שנסיבות ביצוע העבירה מחייבות קביעת מתחם ענישה מחמיר יחסית נוכח היקף המעשים לאורך זמן, התחכום בביצוע העבירות, תוך ניצול מעמדו של הנאשם 1 כבעל שליטה בחברה והפגיעה המהותית



בערכים המוגנים בעבירות מעין אלו, הכל כפי שפירטתי בהרחבה לעיל. עם זאת, לא מצאתי שגזירת עונשו של הנאשם 1 במסגרת מתחם זה יהיה צודק והוגן שעה שמתקיימות נסיבות הבולטות בחריגותן של התארכות ההליכים בעניינו באשמה ניכרת של רשויות האכיפה.

103. סבורני כי יש בדוקטרינת ההגנה מן הצדק, אשר מוסיפה להתקיים גם לאחר תיקון 113, כדי לאפשר סטייה ממתחם הענישה, כפי שזה נקבע והוכרע על ידי בית המשפט, באותם מקרים ייחודיים וקיצוניים המצדיקים זאת.

104. עמדה זו נשמעה בעבר הן בספרות והן בפסיקה. כך למשל, פרופ' אורן גזל אייל עמד בהרחבה במאמרו על הצורך בחריגה ממתחם הענישה מטעמי צדק ועל האופן בו הלכה למעשה בתי המשפט מתחשבים בהכרעותיהם בשיקול זה (אורן גזל אייל, חריגה ממתחם העונש ההולם, יפורסם בספר **דורית ביניש** 26 (קרן אזולאי, איתי בר-סימן-טוב, אהרן ברק ושחר ליפשיץ עורכים, 2015); להלן: "**גזל אייל**").

"יש להעדיף את פירוש המאפשר חריגה מהמתחם כשהדבר דרוש לעשיית צדק. שנית, אם מותר לבית המשפט לקבוע חריג להסדרי טיעון, אין לדעתי מניעה גם לקבוע חריג לעניין עשיית הצדק. נראה שהמחוקק לא התכוון למנוע הסדר טיעון וכן לא חשב על החריגים בהם הצדק מחייב חריגה מהמתחם, ולכן יש לאפשר זאת. שלישית, גם בעבר פיתחו בתי המשפט חריגים לחוק כדי להגן על נאשמים מפני תוצאות שאינן צודקות. כך, הכלל של הגנה מן הצדק, שעוגן בסופו של הליך בחקיקה, פותח בפסיקה. למעשה כלל זה יכול במקרים מסויימים להוות בסיס לחריגה מטעמי צדק, שכן בית המשפט הכיר באפשרות שהגנה מהצדק תוביל להקלה בעונש במקום ביטול כתב האישום כולו, כשתוצאה זו מספיקה. יצוין כי בתי המשפט כבר נוהגים בדרך זו, וחורגים מהמתחם מטעמי צדק, תוך שימוש בכלי פרשנות שונים. כך, בחלק מהמקרים נקבע כי יש לתת פירוש רחב למונח 'שיקום', כדי לאפשר חריגה לקולה במקרים חריגים כשהדבר דרוש. פרשנות כזאת היא בעייתית, משום שבמרבית המקרים אין מדובר כלל בשיקום. [...]

פתרון אחר [...] הוא בהרחבת מתחם הענישה כך שיכלול נסיבות שונות של נאשמים שונים באופן שיכלול מגוון עונשים ולא רק מאסר בפועל. אולם מתחמי ענישה רחבים מידי מחלישים את מעמדו של עקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה, ומעניקים משקל רחב לשיקולים האחרים הרבה מעבר לדרוש כדי לפתור את הקושי החריג שנוצר כששיקולי צדק מחייבים הקלה בעונש."

עוד בהקשר זה ראו מאמרו של כב' הש' יובל ליבדרו, "חריגה ממתחם העונש ההולם מטעמי צדק", **הסינור** 197-8, 4 (2013). כמו כן, ראו פסק דינו המקיף והמפורט של כב' הש' דרויאן שם נסקרה הפסיקה והספרות לגבי ההצדקות להכרה בשיקול של "טעמי צדק" כשיקול המצדיק חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם בנסיבות קיצוניות ומיוחדות בת"פ (ת"א) 37164-05-13 **מדינת ישראל נ' רוכברגר** פס' 54-65 (31.5.2015).

105. מצאתי כי עמדה זו אף עולה בקנה אחד עם פסיקת בית המשפט העליון, אשר גם לאחר תיקון 113 הכירה בשיקול של הגנה מן הצדק בשל התנהלות גורמי האכיפה, כשיקול שעשוי להוביל במקרים מסוימים להפחתה



ברמת הענישה כשיקול נפרד ועצמאי (רע"פ 4248/13 מוזגרשוילי נ' מדינת ישראל פסקה 10 וההפניות שם (21.08.2013)). מצאתי בהקשר זה להביא מדבריה של כב' הנשיאה נאור בע"פ 6145/10 פלוני נ' מדינת ישראל פס' 7 (21.08.2013) (ההדגשות שלי, ח.כ.):

"[...] עומדת למערער במידה מסוימת טענת הגנה מן הצדק במישור הערעור על גזר הדין [...] העובדה כי במידע זה נעשה שימוש בחקירת המערער במשטרה אכן 'פוגעת בתחושת הצדק וההגינות'. במקרים בהם אין הצדקה, כבענייננו, לבטל הכרעת דין מחמת הגנה מן הצדק, ניתן בכל זאת לשקול את הפגיעה שנגרמה למערער לטובתו בקביעת העונש (ע"פ 4855/02 בורוביץ' נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (6) 776, 806-808 (31.3.2005)). על כן, מסקנתי היא כי יש להפחית ארבעה חודשי מאסר מעונשו של המערער".

106. בהמשך לאמור לעיל, בע"פ 7704/13 מרגולין נ' מדינת ישראל (8.12.2015) הכיר בית המשפט בשיקול של חלוף הזמן בקביעת הקלה בעונש שנגזר על המערער שם, כאשר בחר להקל בעונשה מ-9 חודשי מאסר בפועל לקביעת 6 חודשים בדרך של עבודות שירות:

"יש לבחון נתון זה של חלוף הזמן על רקע העונש שנגזר. נאמר בפשטות כי לו היה מקום להטיל על נאשם מספר שנות מאסר בגין תיק מסוים, ומשפטו התארך זמן רב ביותר - נכון היה בדוגמא זו, ככלל, לתת משקל מסוים לתקופה, אך לא לסטות באופן מהותי מהעונש המתאים. כמובן, הכל תלוי נסיבות. בענייננו, נגזרו על המערער 9 חודשי מאסר בפועל. קיים פער בין עונש זה לבין עונש מאסר בפועל בן שישה חודשים, שניתן לרצותו בעבודות שירות. אך ניתן לומר כי מדובר בפער של כמות ולא של איכות. בהקשר זה יש משמעות מסוימת לזיכוי מעבירת ההזנחה. שוב, אין זה אומר כי אין מקום להטיל עונש של 9 חודשי מאסר במקרה בו חלף זמן רב עד למועד גזר הדין. עם זאת, ישנם נימוקים שפועלים לטובת המערער" (שם, פס' 55 לפסק דינו של כב' הש' הנדל)

עוד נקבע שם על ידי כב' הש' שהם:

"בפתח הדברים, רואה אני לציין כי התלבטתי רבות באשר לעמדתו של חברי להקל בעונשה של המערער, באופן שהיא לא תרצה עונש מאסר מאחורי סורג ובריה. לבסוף, החלטתי, לא בלי היסוס, להצטרף לעמדתו, מן הנימוקים שפורטו על-ידו, בדגש על השיקולים הבאים: ראשית, חלוף הזמן מאז תחילת הפרשה. יש להזכיר, כי המעשים בהם הורשעה המערער התרחשו לפני למעלה מ-13 שנים, וחרף העובדה שבית משפט קמא עשה את מלאכתו נאמנה, ההליכים המשפטיים החלו לפני למעלה מ-11 שנים. משכך, במשך תקופה ארוכה ביותר נותרה המערער במצב של חוסר וודאות, ויש בכך כדי להשפיע במידה ניכרת, על עונשה, ולהצדיק, בנסיבות דנא, הקלה בעונש והמרתו למאסר שירות על דרך של עבודות שירות. כפי שנקבע בבית משפט זה, לא אחת:



'הרשעה על עבירה לאחר עבור עשר שנים מאז ביצועה - כאשר כל השנים האלה מתנהלים הליכים משפטיים - שמה ללעג ולקלס את המושג של שפיטה, של עשיית צדק ושל ענישה [...]. בית-משפט זה כבר פסק לא אחת, כי עינוי דין כגון זה יש בו כדי להשפיע במידה ניכרת על העונש, המושת על הנאשם, עד כדי הימנעות מהטלת מאסר בפועל, אלא אם כן הנאשם הוא אשר גרם לכך [...] וטעם רב יש בכך. מצד אחד, עונש הניתן בריחוק זמן מביצוע העבירה מאבד הרבה מאוד מכוח ההרתעה שלו, ומאידך גיסא - הנאשם כבר נטל חלק לא קטן מעונשו, כאשר חרב הדין התהפכה מעל לראשו - והוא במצב שאינו יודע מה גורלו - במשך תקופה החורגת מכל מידה סבירה; ועוד נימוקים אחרים בכיוצא באלה. נימוקים אלה כוחם יפה, בעיקר ובמיוחד, בעבירות, שאינן נמנות עם מעשי אלימות והטלת אימה פיסיים כלפי הציבור או עם גרימת סכנה ביטחונית לשלומה' (ע"פ 2848/90 אסא נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(4) 837 (1990); ראו גם: ע"פ 8090/10 זכאי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.1.2011); ע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.9.2009); ע"פ 2103/07 הורוביץ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.12.2008)) (שם, פס' 38 לפסק דינו של כב' הש' שהם).

107. כפי שצינתי בהכרעת הדין, עיכוב של חמש שנים בהגשת כתב האישום הוא עיכוב לא סביר אף בהתחשב בעובדה שהחקירה החלה בשלוש פרשיות שונות ומורכבות, וחרף חילופי גברי של הגורמים שטיפלו בתיק החקירה ברשויות החקירה ובפרקליטות. זאת ועוד, בתי המשפט לא אחת כבר קבעו שבנסיבות מסוימות עיכוב שכזה יביא לתוצאה של קבלת העתירה מטעם נאשם להגנה מן הצדק.

108. לסיכום, במקרה דנן בו ההליך הנוגע לנאשמים נדון בבית המשפט רק כעשור לאחר תחילת החקירה הפלילית בעניינם, הביא ללא ספק לעינוי דין של ממש מבחינת הנאשמים בפרט לאור גילו של הנאשם 1, מצבו הבריאותי והנסיבות המשפחתיות. כל אלו מהוות נסיבות קיצוניות וחריגות באופן בולט שבית המשפט אינו יכול להיוותר אדיש להן ומן הראוי שאלו יהוו שיקול בקביעת עונשו של הנאשם 1, אף תוך חריגה ממתחם הענישה ההולם.

סוף דבר

109. בטרם קביעת העונש שראוי להטילו על הנאשמים אינני יכול להתעלם מהעובדה שהנאשם 1 הכשיל את עורך הדין של החברה, הכל כפי שפירטתי לעיל, וכן ניסה להכשיל את הנאשם 2 ואת עד המדינה שעה שהוא פנה אליהם והציע להם הצעה לפיה הם יקבלו את האחריות לכשלים ולעבירות בוצעו על ידו וזאת תמורת הצעה כספית שאמורה להיות מפתה, ואף שהוא לא נקב בסכום מדויק היה ברור לכל המעורבים שמדובר בסכום גבוה. מדובר במעשים חמורים שבית המשפט אינו יכול להתעלם מהם שעה שהוא גוזר את דינו של הנאשם.

110. לפני סיום ראיתי גם להתייחס לעובדה שבטרם סיום שמיעת הראיות בתיק, ולאחר שנאשמים אחרים בחרו להודות במסגרת הסדר טיעון, ניהלו הצדדים מו"מ כאשר בשלב מסוים הם אף שיתפו את בית המשפט במחלוקת שנתרה ביניהם.



ניסיתי לגשר על המחלוקות שנותרו בין הצדדים, גם ניסיונות אלה לא צלחו. ניסיונות הגישור נעשו בהתבסס על ההנחה שהנאשם מודה במיוחס לו, נוטל אחריות ומביע חרטה כך שזו נסיבה מקלה. עוד ראיתי לצין שהניסיון ליישוב המחלוקות בין הצדדים נעשו עוד בטרם בית המשפט נחשף למלוא תמונת הראיות בתיק כאשר אותם אישומים של שיבוש והדחה בחקירה לא הובאו במלואם בפני בית המשפט.

111. לאחר שקבעתי את מתחמי הענישה השונים בעניינם של הנאשמים (לגבי נאשם 1 בשני מתחמים), נתתי את דעתי לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות ולעינוי הדין שנגרם לנאשמים, מצאתי להטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

112. על נאשם 1 אני מטיל את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 15 חודשים.

קבעתי אמנם מתחם ענישה של 18-36 חודשים בגין עבירות המנהלים, דיווח ומרמה ועוד 6-12 חודשים בגין עבירת השיבוש וההדחה, אך מצאתי בסופו של דבר לחרוג ממתחם הענישה משום אותם שיקולי צדק, חלופי זמן ועינוי דין שנגרמו לנאשם, הכל כפי שפירטתי בפרק הרלוונטי.

ב. 12 חודשי מאסר, אך הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים על אחת העבירות בהן הורשע.

ג. קנס כספי - באי כוח הצדדים הרחיבו בטיעונים בנקודה זו כאשר בא כוח המאשימה הפנתה לקנס המקסימאלי הקבוע בחוק, בהיתן העובדה שהנאשם הורשע בעשרות עבירות. על פי חישוב זה הקנס אמור להגיע לעשרות מיליוני שקלים לגבי נאשם 1.

מצאתי להטיל על הנאשם קנס כספי בסך של 1.5 מיליון ש"ח או מאסר לתקופה של 12 חודשים במידה ולא ישולם הקנס.

113. על נאשם 2 אני מטיל את העונשים הבאים:

א. מאסר לתקופה של 6 חודשים.

אני מורה לממונה על עבודות השירות להגיש חוות דעת בשאלת כשרותו של הנאשם לשאת בעונש המאסר בדרך של עבודות שירות.

ב. קנס כספי, כאשר בעניין גובה הקנס מצאתי להתחשב בעובדה שמדובר בנושא משרה שפעל תחת השפעתו הדומיננטית של הנאשם 1 ובכך חטא להוראות החוק המטילות עליו חיוב עצמאי וחטא גם כלפי בעלי זכויות באותה חברה ציבורית אך לא פעל מתוך מניע של בצע כסף או אינטרס עצמאי שלו, אלא כמי שנכנע לתכתיביו של בעל השליטה. נתתי דעתי גם למצבו הכלכלי כפי שתואר על ידו ועל ידי באי כוחו ומכאן שהקנס שאני מטיל עליו הינו קנס מתון ביותר ביחס לנאשם 1.

בשים לב לאמור, אני מחייב את הנאשם לשלם קנס כספי בסך של 150,000 ש"ח או 6 חודשי מאסר תחתיו.



114. על הנאשמת 5 אני מטיל את העונשים הבאים:

א. נתתי דעתי לעובדה שהנאשמת 5 נמצאת בהליכי הסדר בבית המשפט.

העידו בפניי בנדון ר"ח ברדיצ'ב ועו"ד גולדבלט, שניהם טענו שהטלת קנס על החברה תביא לפגיעה בנושי החברה דווקא ועל כן ראוי שבית המשפט לא יכביד ברכיב זה שהרי החברה היום נתונה בקשיים ונושאי המשרה עושים מאמצים לא רק להבריאה אלא גם לפרוע את חובותיה לכל נושיה.

זהו טיעון שנשמע בפני בית משפט לא אחת שעה שהוא נטען על ידי חברות שקרסו עקב עבירות שביצעו בעלי שליטה או נושאי משרה באותן חברות, חברות שנכנסו להליכי הסדר והן עושות מאמץ להשתקם ולפרוע חובות לנושים - אך אין בעובדה זו בלבד כדי להצדיק מתן פטור לאותן חברות.

כפי שקבעתי בהכרעת הדין הרי מכח תורת האורגנים הרשעתי את הנאשמת בעבירות נשוא כתב האישום משום העובדה שבעל השליטה היה מזוהה באופן כמעט מוחלט עם החברה הציבורית, ועשה בה ככל העולה על רוחו, ניווט את פעילותה העסקית, הזרים לקופתה כספים ופעל לכאורה על מנת להיטיב את מצבה כך שאין כל הצדקה לפטור מהטלת חבות על הנאשמת כמו גם מחיובה בתשלום קנס אף שמדובר בקנס מתון באופן יחסי בהינתן הנסיבות שתוארו על ידי בעלי התפקיד מטעם בית המשפט.

ב. בהתחשב באמור, אני מחייב את הנאשמת 5 בתשלום קנס כספי בסך של 250,000 ש"ח.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ז' תמוז תשע"ו, 13 יולי 2016, במעמד הצדדים.